

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Καινούργιο διαρκές ἀπαράβατο.

Διατριβαῖς ποῦ νὰ βλάπτουν ἄτομα, οὔτε μὲ πληρωμὴ οὔτε μὲ ὑπογραφή δὲν δέχομαι, καθὼς καὶ ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες. Ὅσα μοῦ γράφετε, πρέπει πάντοτες νὰ ἦναι ὑπογραμμένα, καὶ νὰ ἀποβλέπουν σὲ γενικὸ καλὸ, ἤτοι, νὰ ἐνδιαφέρεται ἡ κοινωνία. Τί τοῦ μέλλει τοῦ κόσμου, τί ἔκανε ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὸν δεῖνα καὶ τὸν τάδε. Καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραμμῆς, ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ συνδρομητῆς, πρέπει πρῶτα νὰ μοῦ στέλνῃ τὸν παρᾶ· ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε 10 δρ. στὴν Ἑλλάς καὶ 15 στά ἐξω τῆς. Ποιήματα δὲν δέχομαι.

Μπόλι.

Ὁ ἀρχιγιατρός τοῦ στρατοῦ μας κύρ Βερνάδος Ὁρνστάιν ἐγράφε πῶς τὸ καλλίτερο μπόλι εἶνε τοῦ γιαντροῦ Χάϋ, ἔστωντας μὲ τὸ νὰ τὸ δοκίμασε κι' αὐτὸς μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Ὅταν ἐγὼ πρῶτος γκίριζα, πῶς τὸ μπόλι τῆς κυβέρνησις εἶνε ζουμι ἀπὸ τσίπουρα, ἡ κυρὰ κυβέρνησις εἶχε ἀπλώσει τραχανὰ στὸ σκοινί, τότε δὲ λέει, ὅτις θὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρρα, γιὰ νὰ μπολιάσῃ ὅλο τὸ βασίλειον, ὡς κι' αὐτοὺς τοὺς κοκκόρους καὶ τὰ ποντίκια, θαρρῶ μάλιστα πῶς θὰ μπολιάσῃ καὶ τῆς μυίγιας γιὰ νὰ μὴ μᾶς κωλοῦνε οὔτε αὐταῖς βλογιά.

Καλὴ ιδέα καὶ γενναία ἀπόφασις, ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο, καὶ ὡς ποῦ νὰ τὸ φέρῃ τὸ μπόλι ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρρα ποῦ θέλει μῆνα, ἢ βλογιά θὰ μᾶς θερίσῃ σωροσούλα. Ἀλλὰ γιὰ τίς τάχα νὰ μᾶς τὸ φέρῃ ἀπὸ τῆς βλαχικῆς Ἰντιάς, ἢ ἀπὸ τὸ Βόρειο Πόλο ποῦ εἶνε πρὸ κοντὰ, ὥστε νὰ τὸ ἔχωμε ὕστερα ἀπὸ ἓνα αἰῶνα, ποῦ δὲν θὰ ὑπάρχε ρουθούνη ἀπὸ ὅλους μας, γιὰ νὰ μπολιάσῃ τὴ νέα γενεά. Δὲν μπορῶ δε νὰ καταλάβω, γιὰ τίς, ἀφοῦ ὁ Π. Πικπαδάκης, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Χάϋ, προσφέρεται κι' λέει, ὅτις προσφέρει τῆς δωρεᾶς, ἀπ' αὐτὸ τὸ μπόλι - ὁ γιαντροῦ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἀουστρίας νὰ μπολιάστῃ ἓνα τάγμα, καὶ ἄλλο ἓνα ἀπὸ τῆς Ἑγγλιτέρρας, ποῦ θὰ φέρῃ ἡ κυβέρνησις, γιὰ νὰ δοῦμε ποιοὶ θὰ πιάσῃ, γιὰ τίς δὲν τὸ παραδέχεται τὸ κουβέρνο;

Νὰ σὰς τὸ πῶ γὰρ τὸ γιὰ τίς; Γιὰ τί παντοῦ προτιμιῶνται τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα, τῶν συμφερόντων τὰ δὲ συμφέροντα συμφέρουν σὲ νεינוὺς ποῦ ἔχουν τὸ συμφέρο καὶ δὲν τοὺς

συμφέρει, ὅτις συμφέρει γιὰ τὸ καλὸ τοῦ βασιλείου. Τότε σὲς πλέο μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τί σὰς λέω, μ' αὐτὰ ποῦ σὰς λέω, ἐκτὸς ἂν δὲν σὰς συμφέρει καὶ σὰς νὰ τὸ καταλάβετε, ἀλλὰ Καλλιγᾶ.

Ἔδγε καὶ τοῦ Μοίραρχου

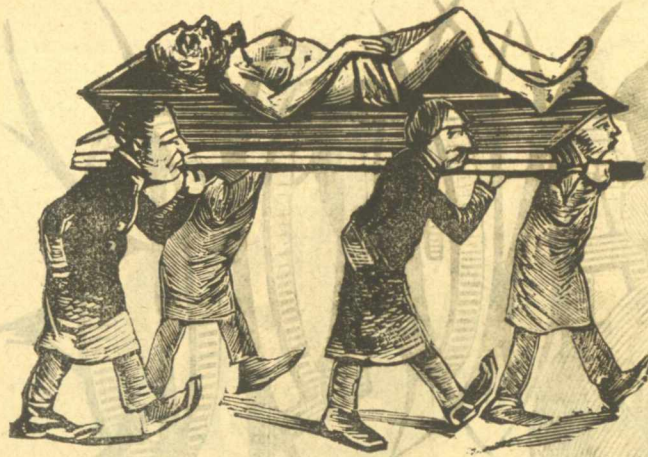
τῆς Ἀθήνας μὴ βολά. Διάτχις χωροφυλάκους, νοματάρχους, ἀντιμοίραρχους, πρραμοίραρχους, ἀντιπρρακτύμοίραρχους νὰ βγαίνουν οὔλοι τοὺς τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα καὶ ξημερώματα· περιπουλιὰς, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς πολιτείας, ἀφοῦ οἱ νυχτοκλέφταις μᾶς ἔγιναν κουνούπι καὶ θέλουν νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ περπατοῦμε χειμῶνα καιρὸ μὲ τὰ σώβρακα καὶ τῆς πουκαμισίαι. Ἀπὸ μέρος τῶν πολιτῶν τοῦ λέω σπολάετ, καὶ τοῦ στέλνω καὶ ἓνα ἔψιμο χειρογραμμένο, γιὰ τίς τὰ τυπωμένα πλιὸ, δόσε τοῦ ἓνα, δόσε τοῦ ἄλλου, σώθηκν, καὶ ἔκανα νέα φοροτικὴ πρραγγελία γιὰ καινούργια ἔψιμα κάτω σὴν Ἀμερία, ἐπειδὴ τῆς μὲ τὸ νὰ φοβοῦμε νὰ τὰ τυπώσω ἴδω μὴ λάχει καὶ μοῦ τὴ καλπονοθέψουν, σὴν τὰ γραμματῶσημα καὶ τοὺς καϊμέδες, καὶ σὴν ἔρθῃ ἡ νέα μανιφατούρα, θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσῃ καὶ ἓνα χωροφύλακα νὰ τὰ φυλάῃ, γιὰ τίς οἱ λωποδύταις ἔχουν πολλὰ μέσα καὶ μπορεῖ νὰ μοῦ τὰ σουφροποιήσουν.

Σὰς ξετρούπωσι

καὶ ἄλλη πρρακτικὸδουλειὰ φοβερὴ καὶ τρομερὴ ποῦ εἶνε κκοθήειας μεγάλης τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἄν πῶ ἐγὼ, ἂν πᾶτε σὲς, ἂν πᾶμε οὔλοι οἱ τίμιοι πολιταῖς στὸ νηπιακὸ ὄρφανοτροφεῖο, ποῦ εἶνε στὸ δ. ὄμο τοῦ Περραία, καὶ γυρέψουμε νὰ υιοθετήσωμε ἀπὸ μέσα ἓνα μικροῦλι, ἀρσενικὸ ἢ θήλυκὸ κορίτσι, θὰ βροῦμε πέντε χιλιάδες μιλλιούνια ἑκατομμύρια ἐμποδία, ἀπὸ τὴ κυρὰ Διευθύντρια καὶ τοὺς ἄλλουνοῦς, ὅτις δὲν ὑπάρχουνε περισσευούμενα, ὅτις δὲν εἶνε σὲ ἡλικία, ὅτις εἶνε καπαρωμένα, ὅτις εἶνε κρουμένα, ὅτις εἶνε χειμῶνας καὶ ἄλλα παρραμύθια. Γιὰ τί; Διότι πρέπει νὰ δουλέψῃ τραμποῦκος. Εἶνε βλέπετε καὶ τὰ ὄρφανὰ, πουλημένα κρέατα καὶ τὰ πουλοῦν σὴν ἀρνάκια, ὅπου βροῦν τὰ περρισσότερα.

Μὲ συμπάθειο νὰ σὰς πῶ καὶ μιὰ ἱστορία πρὶν ἔρθουμε στὸ προκείμενο τῆς ὀμιλίας μας. Θὰ ἔχετε ἀκουστὰ, ὅτι τὴν γυναῖκα τοῦ Μεγάλου Περραία ποῦ ἔκανε τὴν Ἀκρόπολις τὴ λέγανε Ἀσπασία. Αὐτὴ ἦτανε μιὰ πολλὴ σοφὴ γυναῖκα, ἐξυπνη, τοῦ διαβόλου, καὶ πλοῦσια καὶ ἀφῆσε τὸν ἄντρα τῆς καὶ

Τὸν πᾶν στὸ σφαγεῖο σ' αὐτὴ τὴ κατάστασις γιὰ τὰ μὴ κρηολογήσει καὶ πεθάνῃ.

ἤρθε ἀπὸ τὴ Σύμωνα σ' ἡν Ἀθήνα, μὲ τὰ πᾶχτα γιατί ἦταν βασιλεὺς ἀνέβηκε μὲ τὰ ποδάρια ἀπὸ τὸ Πειραιᾶ καὶ ἤρθε καὶ γράψως τὸν Περικλῆ καὶ τὴ στεφανώθηκε καὶ τὴν ἐθαύμαζε δὲ καὶ ὁ Σωκράτης ἀκόμη, καὶ πήγαινε καὶ ἔπερνε μαθήματα ἀπ' αὐτὴ φιλοσοφίας. Τώρα κλά καλὰ δὲν ξέρω καὶ δὲν πέρνω τὴν ἀνθρώπο στὸ λαιμὸ μου, ἀλλὰ θαρρῶ πὼς κάθε ἄλλου εἶδους μαθήματα θὰ ἔπερνε ἀπὸ τὴν Ἀσπασία, παρὰ φιλοσοφίας, γιατί ἦταν ἀπὸ κείνες τῆς... καὶ δὲν συμμαζεύονται. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ Ἀσπασία, ὅταν γέραςε καὶ δὲν περνοῦσε πλιὺ ἢ μογιὰ τῆς, ἐπῆρε πέ τε τῆς ὤμορφα κορίτσα, γιὰ τὰ γερατῖα τῆς νὰ τὰ ξεσκολίσῃ στὴ τέχνη πὺ ἔκανε στὴ νιότη τῆς, καὶ μὲ τὸ νὰ ἔχη αὐτὰ, ὡ ἀναγκάζονται οἱ ἄντρες, νὰ πηγαίνουν νὰ τῆς κάνουν σουαρέ.

Τώρα ἂς ἐρθοῦμε στὴ παρομοίωσις. Κατὰ τὸ παραδειγμα τῆς Ἀσπασίας ἔκαναν καὶ τέσσαρες παστρικάς γρηγῖας τὴ σήμερο πλέο, ἄλλοτες μπουραδῶρες καὶ καί... Αὐταῖς ἡ κυρίαίς μας ἐπῆγαν στὸ Ὀρρανοτροφεῖο καὶ πῆραν, — βέβαια μὲ τὴ δύναμις κἄμπῶω κοσιπεντάρικων, — τέσσαρα κορίτσα τὰ υἱοθετήσανε γιὰ νὰ τᾶχουνε στὰ γεράματά τους νὰ τῆς βα-

ρουχομίσουν. *Μ' ἄλλα λόγια καὶ μὲ τὸ συμπάθει, γιὰ νὰ τὰ βγάλουνε καραπουτανάκια, καὶ τὰ ἔχουνε στὰ γεράματα νὰ τῆς τρέφουνε, διότι ἂν δὲν ἦτανε αὐτὸς ὁ σκοπὸς τους, γιατί τὰ ἄρα δὲν πέρνανε καὶ ἀγόρια, μόνο πήρανε ὄλο κορίτσα; Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸ σκοπὸ ἔγινε τὸ Ὀρρανοτροφεῖο; Δὲν εἶνε νὰ φρίξῃ τινὰς ἀκούοντας πὺ καταντήσαμε; Αὐτὰ κὺρ Δήμαρχε δὲν τὰ βλέπεις; Δὲν εἶνε ἀμαρτία καὶ στοὺς Θεοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους; Καὶ δὲν ντρέπεστε νὰ ἔχετε αὐτὸ τὸ Ὀρρανοτροφεῖο καὶ ὑπὸ τὴ προστασία τῆς Βασίλισσας;

Τέρατα, κοντεύετε νὰ μᾶς διαφθείρετε ὄλους.

Νὰ κ' ἔνα μουζεβερλέκι

τούρκικο, δηλαδὴς τούρκικη διπλωματία, πολιτικὴ, πὼς τὴν λέν. Τὰ προχταῖς ὁ βουλευτὴς Ἰσχύμαχος σηκώθηκε καὶ εἶπε στὴ βουλῆ, ὅτις ἡ νέαις ἐπαρχίαις κακοδιοκοῦντε, σ' αὐτὸν ἀπάντησε ὁ προθυπουργὸς καὶ εἶπε, πὼς τὰ ἐναντία καλοδιοκοῦντε. Αὐτοὺς τοὺς δυὸ ψεύτιδες, θέλησε ὁ βουλευτὴς Δερβίς μπέης νὰ τοὺς συμβιδίση καὶ τοὺς ἀποδείξῃ ἀληθινούς, καὶ διὰ τοῦτο σηκώθηκε καὶ εἶπε πὼς ὅτις — «Ὅσα εἶπε ὁ προθυπουργὸς εἶνε ἀλήθεια, μὰ καὶ ὅσα εἶπε ὁ Ἰσχύμαχος δὲν εἶνε ψέμματα» — Τώρα κὺρ Δερβίς μπέη μᾶς ἔδωκε καὶ κα-ταλάβαμε, ἤγουν τῆς, μᾶς πᾶτησε; μὴ κοροιδεῖα καὶ γελάς; τώρα καὶ σὺ μονάχος σου, πὼς τόσα κλούδια κεφάλια, τῆς βουλῆς δὲν τὴν καταλάβαν. Ἄλλη φορὰ νὰ μᾶς κόβῃς τῆς κούρας πιὸ μικραῖς, γιατί ἔτσι πάλι δὲν ἀξίζει. Ρώτησε ὅποιον θέλεις.

Νέα καρμανόλα

κατασκευάστηκε καὶ ἐστήθη καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας, φρεια-σμένη μὲ τέχνη μεγάλη, τὴν ἐστήσαν δὲ κεῖ στὸ σπίτι, τὸ χαλόμεντρο τοῦ Μακρυγιάννη, πὺ λαλοῦνε καὶ ἡ νυκτερί-δες μέσα.

Ὅσοι εἶνε καταδικασμένοι εἰς θάνατο τοὺς κοβαλοῦν καὶ μέσα καὶ τοὺς πεσοκόβουνε μὲ τὸ θηριωδέστερο τρέπο, ἐκεῖ δηλαδὴς, κούβαλοῦνε τοὺς βλογιασμένους στρατιώτας. Ἄλλὰ πὼς τοὺς κούβαλοῦν; Ἀπάνω σὲ σκνίδες, σὲ σκάλας καὶ σὲ πατερά, τὰ δὲ ἑμαζῖα τοῦ στρατοῦ, τὰ ἔχουν στὸ τεπόζητο, μήπως γεννήσουν καὶ κάνουν ἀμαζάκια.

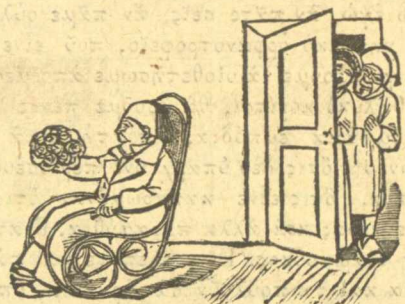
μερῆς βρέθηκε καὶ σὺ νὰ ἔχη; τῶνομά σου, ὥστε νὰ ἔχωμε διπλόσκολο; Τοῦ χρόνου νὰ τᾶλλάξῃς μὲ κάθε τρόπο, γιατί δὲν εἶμαι γιὰ φασαρίαίς, στὴ δὲ κυρὰ Κρεμίδα, τὴ δούλα σου, ἔλεγε πάλι: — Καὶ σὺ νὰ ἔχη; τὸ νοῦ σου, ὅποιος βρον-τήξῃ τὴν πόρτα, νὰ πῆς, πὼς δὲν εἶνε κείνεις ἐδῶ, καὶ ὅτι λείπομε ὄλοι καὶ σὺ μᾶζὺ στὸ Βαρθακονῆσι, στὴ κουμπάραμου. Τὸ κητμεσήμερο κεῖ κοντὰ νὰ καὶ χτυπῆ ἢ πόρτα, ἀμεί-

**ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ
ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ**

Ὁ κὺρ Μουστάρδας

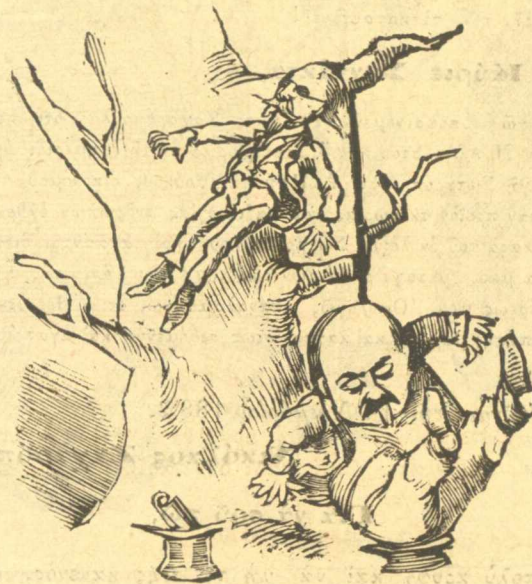
εἶνε δευτέρη ἐκδοσις τοῦ φίλου μας Μπαρμπαγιούκου, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ, ὅτι τοῦτος, ἂν καὶ ἦτανε 65 χρονῶ, ἦτανε καὶ ἀνύπαντρος, καὶ ὡς ἐκ τούτου, ἐγύρευε νύφη κοκῶνα ναῦρη. Τὸν εἶγε ὅμως τὸν ἀντάχη, καὶ μ' ὄλα του τὰ γεράματα ὁ γεροζὸ κμπῶρξ κλοκουττάζετο ἀπὸ κᾶτι μισόκοπαις ἢ καὶ νέας.

Ὁ κὺρ Μουστάρδας, Σπύρος τῶνομα, εἶγε τὰ προχτὲς τοῦ ἀξί Σπυρίδωνα τῶνομά του, καὶ διὰ τοῦτο διάταξε τὸν μπουρ-μπαΣπύρο, τὸν δούλῶ του, νὰ μανταλώσῃ καλὰ τῆς πόρταις, νὰ μὴ τύχαινε καὶ πήγαινε κείνεις νὰ τὸν ἐπισκερτῆ, γιατί δὲν ἦτανε γιὰ ἐξοδῆ, καὶ ἔλεγε στὸ μπουρμπαΣπύρο. — Σῆ-

Αἱ καὶ τί ἔχει νὰ κᾶνῃ ἂν ξεκληριστῆ ὄλος ὁ στρατὸς, κᾶνομε καινούργιο. Ἄς ἦναι καλὰ ἢ ἐπιστρατεῖαις. Τώρα τὴ τέχνη τὴ μάχαις. Βγάζομε ἕνα διάταγμα καὶ σχηματίζομε ἀμέσως, μπουραδῶρικὸ στρατεμα, ἀπὸ κουλούς, καμπου-ρίδες, κουτσούς, στρεχούς καὶ τὰ λοιπὰ.

Αἱ μωρὲ πὺ φτάσαμε, κοντεύομε νὰ γίνωμε θηριὰ καὶ νὰ πᾶρομε τὰ ὄρη καὶ βουνὰ, γιατίς κᾶτι φιλάνθρωπια ἐγράθηκε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τοὺς τρανοὺς μας.

Οἱ δυὸ Ἰσκαριώταις κρεμασμένοι στὸ δένδρο τῆς ἐξουσίας, καὶ κρεμάστηκαν, σὺν τὸν Ἰούδα, μονάχοι τους.

Τὶ δειλόλο,

μέρῃ μεσημέρι ἀνάψανε λάμπαις; Τρελάθησαν αὐτοὶ στὸ σπίτι; Αἱ, κύριε, σὺ ἀνάβεις τῆς λάμπαις στὴ μπόρτα; Ἐφυγες ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο καὶ μούρθε ἐδῶ;

σως ὁ Μουστάρδας ἐσυγκρότασε συμβούλιο ἀπὸ τὸ μπάριμπα Σπύρο καὶ Κρεμίδα, ἂν ἔπερπε ν' ἀνοίξουν ἢ νὰ μὴν ἀνοίξουν τὸ παράθυρο νὰ δοῦν ποιὸς χτυπᾶ, τέλος ἀποφασίστηκε νὰ βγῆ ἢ Κρεμίδα, καὶ πῆ ὅτι λείπουν ὄλοι τους. Ὅταν ἀνοίξε τὸ παράθυρο, ἄμέσως μπῆκε μέσα χερουμένη, καὶ εἶπε στὸν ἀφεν-τικὸ τῆς, ὅτι τοῦ φέρουν ἕνα κατῆξι μπουκέτο. — Νὰ πᾶς

νὰ τὸ πᾶρῃς γρήγορα, ἐφώνησε ὁ μαρμπα Μουστάρδας καὶ νὰ τὸ κντᾶξῃς ἀπὸ ὄλαις τῆς πάντες, μὴ λάχει καὶ ἔχουν κλε-μένο κᾶνενα λουλοῦδι. Ὅταν τοῦ ἔφερε ἡ Κρεμίδα τὸ μπου-κέτο καὶ τοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Μαργέτας, μῖς ξεπεταχτῆς γειτόνισας, τὴν ὅποια ἀγαποῦσε μανιωδῶς ὁ Μουστάρδας, ἐπῆγε νὰ παλαβώσῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

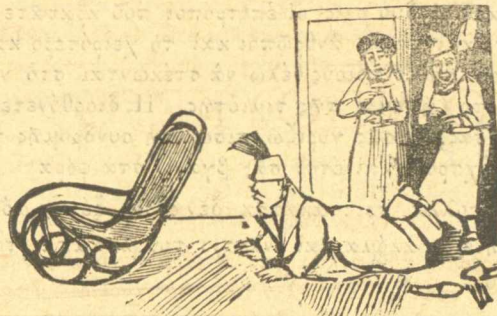
Τὸ πῆρε ἀμέσως καὶ πῆγε καὶ κορδέθηκε ἀπάνω στὴ κου-νητὴ πολυθρόνα του, τὴν ὅποια εἶχε κληρονομίᾳ ἀπὸ τὸ μα-μπᾶ του καὶ κρατῶντας τὸ μπουκέτο, στὴ κᾶμαρά του, ἐ-κουνιότανε καὶ ἔλεγε: — Εἶσαι λοιπὸν σὺ τὸ μπουκέτο πὺ μοῦ εἶχε τᾶξει ἡ Μαργετίτσα, τὸ γλυκὸ κορίτσι καὶ τὸ παι-νεμένο, ὅτις θὰ σὲ στειλῆ στῶνομα τῆς γιορτῆς μου; καὶ θὰ

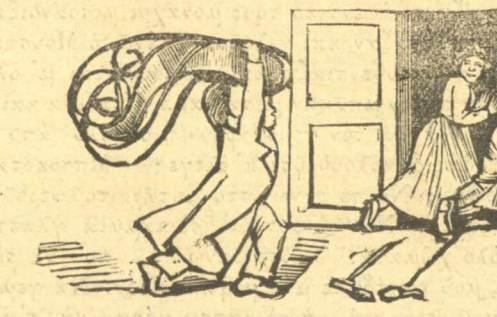
Μετὰ τὸ κλείσιμο τῶν μπουρατιῶν, πὼς πᾶν οἱ πολῖταις κα ἢ μπουραδῶρες δουλειὰ τους.

— Ὅγεσκες, κὺρ ὑπουργέ, δὲν εἶμαι οὔτε παλαβὸς οὔτε Διογέλης γιὰ νὰ γυρεύω τὸ καταμεσήμερο μὲ τὸ φανάρι ἄν-θρωπο, ἀλλὰ εἶμαι ἡ ξεκόνταρχος τοῦ Πειραιᾶ, Βασίλης ὁ Κωρώνης, μὲ συμπάθειο, καὶ ἤρθα μ' αὐταῖς τῆς δύο λάμπαις ἀναμένει, γιὰ νὰ παρατηρήσῃ ἢ ἀπορτηνῆς σας ἐξοχότητα, ὅτι αὐτὴ ἡ μία λάμπα πὺ φέγγει λιγότερο ἀπὸ ταῦτη τὴν ἄλλη, ἔχει καθαρὸ πετρέλαιο, καὶ τούτη πιάσαφαλο, δηλα-δὴς μούργα τοῦ πετρελαίου, ὅπως ἤθελε δηλαδὴς ὁ ἔμπορος κὺρ Ἄγαμ. Παπαδόπουλος νὰ περάσῃ τᾶγματα βυρελιῶνε καθαρὸ πετρέλαιο γιὰ μούργα, καὶ πληρῶσῃ φόρο δύο λεπτὰ τὴν ὀκτῶντις γιὰ 40 πὺ θὰ πληρῶνε φόρο στὸ πετρέλαιο, καὶ τὸν συλλήψα γῶ.

Αὐτὴ ἡ σκηνὴ συνέθηκε στοῦ Καλλιγὰ τὸ σπίτι προχθὲς. Μωρὲ γειά σου, Κωρώνη, σὺ βλέπω εἶσαι ἀπὸ καινοὺς πὺ δὲν χορατεύουν, ἔτσι μπουράβα, νὰ καὶ σὺ ἕνα ἔψιμο, πάρε γιὰ ρεγάλο μιὰ πεντάρᾳ γιὰ κρασί, ὄχι καλλίτερο ἕνα φράγκο γιὰ νὰ φᾶς μπουγάτσα ἢ στὸ σιμιτοποιεῖο πὺ εἶνε στὸ σιδηρό-

ἦσαι φτειασμένο ἀπὸ τὰ γεράκια τῆς, τὰ μαλκᾶ. Τὸ κορί-ται μου σὺν μπόσα ἀγκυθῶνιθᾳ θὰ τῆς μῆκᾶνε, ὡς πὺ νὰ σὲ φτειάσῃ. Ὡ, ὦ, ἔχει καὶ ραπανόφυλλα, θὰ ἔχουν καὶ αὐτὰ τῆ

σημασία τους, νὰ καὶ ἕνα κλαδί πιπεριῆς, ὦ καὶ ἀνιθος, νὰ κ' ἕνα πρασόφυλλο, καὶ σαμποῦκο, νὰ καὶ δύο μαρουλόφυλλα. Τοῦ διαβόλου τὸ κορίτσι τὴ ὑπομονὴ εἶχε καὶ τί πῆγε καὶ μὲ

δρομο, ἢ σὲ ἐκεῖνο ποῦ εἶνε στὴ Τρόμπα. Ὅπου θέλεις. Ἐρεῖς ὅμως τί μπορεῖ νὰ συμβῆ; Ἐὰ σὲ φᾶν οἱ χημικοὶ γιὰ νὰ οἰκονομηθῆ ἢ ὑπόθεσις.

Θ' ἀρχίσουν δηλαδῆς νὰ λέν, εἶνε καὶ δὲν εἶνε πισάσφαλτος, εἶνε καὶ δὲν εἶνε κατσάμι, εἶνε καὶ δὲν εἶνε μούργα, ἔχει καὶ δὲν ἔχει μόρια, ποῦ νὰ μακραθοῦν, καὶ ἔτσι θὰ πάη κι' αὐτὸ τὸ λαθρεμπόριο μαζί με τᾶλλα.

Ὅριστε καὶ ἄλλη

τοῦ Δήμαρχο μαε κουταμάρα. Ἐπῆγε καὶ ἔκανε τρίψαλα τὴ μεγάλη γούρνα ποῦ εἶχε κατὰ μεσῆς τὴ βούση στὴ μεγάλη ἀγορὰ, καὶ ἐκάθισε μιὰ ἀπ' αὐταῖς τῆς νέαις βρυσούλες ποῦ ἔφερε, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν οἱ ἀνθρώποι τῆς ἀγορᾶς νὰ κάνουν τὴ δουλειὰ τους. Ἄμ χριστιανέ, ἀντὶς νὰ χαλάσης μιὰ τέτοια γούρνα ποῦ ἦτανε φτειασμένη ἀπὸ καθαρὸ μάρμαρο καὶ ποῦ γιὰ νὰ φτειάσης μιὰ καινούργια τέτοια δὲν σοῦ φτάνουν οὔτε 700 δραχμαῖς, δὲν τὴν ἔστειλες στὴν ἀγα Τριάς νὰ πίνουν τὰ ζᾶ νερὸ μέσα, ἢ σὲ κανένα νεκροταφεῖο νὰ πλύνουν τὰ κόκαλα, ποῦ δὲν ἔχουνε; Ποῦ κεφάλι. Κεφάλι κλούβιο μπορεῖ ποτὲ νὰ κατεβᾶση τίποτα καλὸ; Σὺ κάνεις ὄχι γιὰ δήμαρχος, ἀλλὰ γιὰ μαστροχαλαστής, γι' αὐταῖς σου καὶ γι' αὐταῖς τῆς κουταμάρας, σοῦ κοπάνιζον οἱ βερουτιάνοί σου γιὰ τὴν ἐκλογὴ τενεκεδένια παράσημα, νὰ στὰ κρεμάσουν στὴ μπλάτη.

Κύρ ἐπίτροποι

τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ἐνῶ καταθέσατε στὴ τράπεζα 782 δραχμαῖς ποῦ προῆλθαν μόνο ἀπὸ τὰς εἰσπραξείας τοῦ μῆνα Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου κρατᾶτε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος στὰ χέρια σας, 22 χιλ. δρ. ἐξ ὧν τῆς 11 χιλ. με συμπαθεῖο ἕνας ἀπὸ σᾶς ἀπὸ δῶ καὶ τρία χρόνια, καὶ τῆς ἀποδέλειπες ὁ ἄλλος;

Αὐτὰ τὰ πράγματα, κύρ ἐπιτρόποι, εἶνε τῆς κατεργαρίας, καὶ πρέπει ἀμέσως νὰ ἐνεργήσετε νὰ τελειώσετε τὴν ἐκκλησιαστικὰ, γιὰ νὰ μὴ τουρ-τουρίζουν οἱ ἀνθρώποι ἀπόξω καὶ ξεπαγιάζουν καὶ πέρνουν πλευρίτη. Σᾶς τὰ γράφω ἔτσι ἀλαφρὰ, γιὰτίς καὶ οἱ δυὸ σεῖς οἱ ἐπιτρόποι ποῦ κρατᾶτε τῆς χιλιάδες εἶστε καὶ τίμιοι ἀνθρώποι καὶ τὸ χειρότερο καὶ συνδρομηταῖς μου τοῦδ' οἰοῦμαι θέλω νὰ στέκωνται στὸ νύχι ἀπάνω, ἀπάνω στὸ ζήτημα τῆς τιμιότητος. Ἡ διορθόνετε ἀμέσως τὸ σφάλμα σας, ἢ σᾶς γυρίζω πίσω τὴ συνδρομῆς γιὰ νὰ πιαστοῦμε ὄχτροι, καὶ ἔτσι σᾶς βγάλω στὰ φόρα.

Ἐγὼ πολλὰ τριτσακάτσα δὲν ξέρω, ξέρω μόνο νὰ γράφω τὴν ἀλήθεια ἀκόμα καὶ ἐναντίο τοῦ μπαμπᾶ τοῦ παρχιμπμπά μου.

σκάρωσε, γιὰ νὰ μοῦ ἐκφράση τὸν πόνο τῆς καρδιάς της. Διότι ὅλα αὐτὰ βέβαια τὰ ἄνθη θὰ ἐκφράζουν διαφόρων εἰδῶν ἐρωτικαῖς ἐκφρασεις. Καὶ δὲς καὶ κουνιότανε πιὸ δυνατὰ.

Ἡ Κρεμίδα καὶ ὁ μπαρμπαΣπύρος με τὸ νὰ ἄκουσαν νὰ κουβεντιάζη τὸ ἀφεντικὸ τους μονάχος, μισοᾶνοιξαν τὴ μπόρτα καὶ κροφουκτύτταξαν καὶ γελοῦσαν, ἐνῶ ὁ Μουστάρδας ἐξακολουθοῦσε νὰ κουβεντιάζη καὶ νὰ κουνιέται μ' ὅλη τὴ δύναμί του, ὅταν πλέον μπῆκαν μέσα καὶ ἡ Κρεμίδα καὶ ὁ μπαρμπαΣπύρος, γιὰ νὰ τὸν γουστάρουν πιὸ πολὺ ἀπὸ κοντὰ, ὁ δε Μουστάρδας ἐξακολουθοῦσε κ' ἔλεγε: — Μπουκετάκι μου, ποῦ νὰ σὲ βάνω; Νὰ σὲ βάνω στὸ ποτήρι τοῦ νεροῦ; Ἢ μοῦ τὸ κἀνης ζημία. Νὰ σὲ φυτέψω σὲ κἀμιὰ γλάστρα; Ἢ μοῦ γίνης ὅλο χῶματα. Νὰ σὲ βάνω... ποῦ νὰ σὲ βάνω; Ἄ, μούρθε, μοῦ κατέβηκε μιὰ μεγάλη ἰδέα. Νὰ γεμίσω τῆς χούφταις μου νερὸ καὶ νὰ σὲ κάτσω μέσα, νὰ σ' ἔχω ἔτσι καὶ χωρὶς ἐξοδο πάντα κοντὰ μου. Καὶ δὲς καὶ κουνιότανε με δύναμι, σὰν νὰ τὸν εἶχε πιᾶσει δαιμόνιο. Ὁ μπαρμπα-Σπύρος πιὸ καὶ ἡ Κρεμίδα βαστοῦσαν τ' ἄντερα τους ἀπ' τὰ γέλοια, ὅταν γέρνη ἢ πολθρόνα, ἀναποδογυρίζει, καὶ ὁ Μπαρμπα Μουστάρδας σριχτὰ βασιτώντας τὸ μπουκέτο με τὰ δυὸ του

Ὁ Σουρῆς

θὰ ἐκδόση τὴν ἐρχομένη ἐβδομάς τὸ πρῶτο τόμο τῶν ποιημάτων του, ὁ ἑποῖος θὰ ἔχη μέσα, τὴν ἱστορία τοῦ ἐλληνικοῦ ζήτημα κι' ἀπὸ δὲ κι' ἀπὸ κ. ε. τ. Τὸν Σουρῆ τὸν γνωρίζομε ὅλοι μας τί διαλογο-σατυρικὸς ποιητῆς εἶνε, καὶ γι' αὐτὸ πρέπει ὄλοι μας νὰ τοῦ ἀγοράσωμε τὰ ποιήματά του, γιὰ νὰ τὸν κολανέψωμε, νὰ γράψη καὶ κάποτες στὸν «Παλητῶ ἀνθρωπο» καὶ κανένα γουστόζο τοῖγμα νὰ γελοῦμε καὶ νὰ λέμε. Τοῦ εἰκόλου ὁ Σουρῆς πῶς τὰ καταφέρει!

Κύριε Σουτάντα,

Ὁμολογῶ ὁ ὑποφαινόμενος Γεώργιος Ζαχαρόπουλος, ὅτι πᾶν ὅτι ἐγράφη τὴν 26 Αὐγούστου καὶ 5 Σεπτεμβρίου ἐν τῇ ἐφημερίδι ὑμῶν. κατὰ τοῦ Μαναγῆ Σωτηροπούλου ἢ Παπασιμπόπουλου, οἰκονόμου τῆς Μητροπόλεως, ἦσαν προὐδὸν σκευωρίας καὶ ραδιουργίας ἀνθρώπων ἐχθρικῶς διακειμένων κατὰ τοῦ ἐν λόγῳ Σωτηροπούλου, καὶ τὰ πάντα διεπράχθησαν ἐν ἀγνοίᾳ μου, μεταχειρισθέντων τὸ ὄνομά μου ἀνευ τῆς γνώσεως καὶ συγκαταθέσεώς μου. Ὁμολογῶ, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ὁ Ἱερεὺς οὗτος εἶνε ἀνώτερος πάσης μου εἰς καὶ κατακρίσεως σεβόμενος καὶ ἀγαπώμενος παρὰ πάντων.

Ἀθήναι, τῆς 14 Νοεμβρίου 1882.

Νικόλαος Ζαχαρόπουλος.

Γιὰ νὰ σοῦ πῶ,

μὰ εἶνε πολὺ κρυφὴ καὶ νὰ μὴ τὸ πῆς κανενὸς, ἐκεῖ στὸ παντοπωλεῖο ποῦ εἶνε καρσί στὸ καφενεῖο τῆς Ἀρτεμῆς, στὰ δικαστήρια κοντὰ, ἄνοιξε ἕνα νέο κοκκινάκι, ποῦ εἶνε, ἀσήκημ ἀμάν. Πᾶμε νὰ σφιζώμε ἕνα γιὰ νὰ πιστῆς; Κύτταξε ὅμως κακόμοιρε, νὰ μὴ τὸ γράψης εἰς τὸν Παλητῶ ἀνθρωπο καὶ τὸ μάθουν καὶ τὸ σώσουν, γιὰτίς ἔπειτα θὰ κἀνης κ ρ ἄ γιὰ κ ρ ασί.

— Ἐτσι; Ἐννοιά σου καὶ δὲν εἶμαι τρελλὸς νὰ βγάλω στὰ φόρα, ὅ,τις εἶνε γιὰ περὶ συμφέρου μου. Κυττάξετε καλά, πκληανθρώποι, νὰ μὴ πᾶτε καὶ μοῦ τὸ πγῆτε, γιὰτί πῆρε ὁ διάλογος τὸν διάλογο.

χέρια, εὐρέθηκε με τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἀπάνω, σὰν κρεμασμένος. πέρνει μιὰ τοῦμπα, καὶ βρίσκεται μπρούμυτα μακρὺς πλατὺς ξαπλωμένος στὸ πάτωμα, ἔτσι δὲ ξαπλωμένος ἔλεγε πρὸς τὸ μπουκέτο, ποῦ τοῦ εἶχε ξεφύγει, με μισοδακρυσμένα μάτια. — Ὡ ἐμένα, ὄι, ἔκανε τὸ μπουκετάκι μου βαβᾶ, θὰ μοῦ μάδησε. Ὅι, ὄι! Ἐλα μου, ἔλα μου στὴν ἀγκαλιά μου. Ἐκᾶνα καὶ γὼ βαβᾶ. Ζουπήστηκαν τὰ φυλλάρικα σου; Ἐννοια σου, σοῦ βάζω γὼ ἄλλα, θὰ σοῦ πάρω πιὸ πολλὰ τώρα ποῦ θὰ περάση ὁ περιβολᾶρης με τῆς λαχανίδες. Νὰ μὴ τὸ μαρτυρήσης τῆς Μαργετούλας μας, τῆς κυρῆς μας, πῶς πέσαμε καὶ κἀναμε βαβᾶ καὶ οἱ δυὸ. Ἄ, θὰ τὸ πῆς; Δὲν θὰ τὸ πῆς, ξέρω γὼ πῶς εἶσαι καλὸ μπουκετάκι. Ἐὰ σοῦ βάνω καὶ νεράκια στὴ μεγάλη λεκάνη τοῦ πλουσταριοῦ, νὰ δροσιστῆς.

Ἄ, δὴ πλέον ἡ κυρὰ Κρεμίδα καὶ ὁ μπαρμπα-Σπύρος ἐξέσπασαν τὰ γέλια, τοὺς πετάχτηκαν τὰ σάλια καὶ πῆγαν νὰ κρεπάρουν, τοὺς νοιάνει ὁ Μουστάρδας, σηκώνεται φουρικισμένος σὰν θηρίο, ἀρπάζει τὴ μπλαθρόνα καὶ τοὺς βάζει μπροστὰ, ποῦ τοὺς ἔκανε ὡς ποῦ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ μπόρτα νὰ τσακιστοῦν, στὴ φόρα ὅμως ἀπάνω ἐποδοπάτησε τὸ ὄρατιο μπουκέτο καὶ τὸκανε ζούπα.

Ἄμα ἔφυγαν ὁ δούλος καὶ ἡ δούλα, ὁ κύρ Μουστάρδας ἀμπάρωσε τὴ μπόρτα τον καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη, ἔπειτα ἐμάζεψε τὰ φύλλα τοῦ μπουκέτου, τᾶβανε σὲ μιὰ παλητᾶ καπελιέρα καὶ πᾶει τώρα νὰ θάψη τὸ μπουκέτο κάτω στὸ περιβόλι του.

Μεθαύριο θὰ σᾶς πῶ τί συνέβη με τὴ Μαργέτα του, ὅταν ἔμαθε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ τοῦ μπουκέτου της.